

Nr 719

Av fröken Ljungberg m. fl., angående de handikappades skatteproblem.

(Lika lydande med motion nr 563 i Första kammaren)

De förvärvsarbetande människor som är drabbade av invaliditet i större eller mindre utsträckning beviljas endast i undantagsfall extra avdrag för sådana utgifter i samband med inkomstens förvärvande som kan hänföras till deras handikapp. De undantagsfall som här avses gäller dem som på grund av mycket låg inkomst medges avdrag för s. k. nedsatt skatteförmåga.

Men även de handikappade människor som har en relativt dräglig inkomst måste obestriddligen vidkännas extra utgifter på grund av sitt handikapp. Detta gäller t. ex. rullstolsinvalider, som har bil och kör till och från arbetet en eller flera gånger om dagen. När de därvid tar sig från rullstolen till bilen och vice versa, måste de ofta släpa sig från den ena sittplatsen till den andra. Därvid smutsar de ofta ner sig och utsätter sina kläder för onormalt slitage. Detta drabbar över huvud taget dem som åker rullstol, särskilt utomhus. Slitaget uppstår dels genom nötning i samband med själva förflyttningen och dels genom den mängd kemiska tvättningar som vederbörande måste låta kläderna genomgå. Följaktligen har en till rullstolen hänvisad extra stora kostnader på klädkontot. Den rullstolsbundne är betydligt oftare i behov av att nykipera sig än de fysiskt lyckligare lottade människorna.

Även invalider, som kan förflytta sig utan rullstol men måste använda protes eller stödbandage eller som tvingas röra sig på ett onaturligt sätt, sliter kläder i onormalt hög grad, t. ex. skor mister passformen och slits dessutom då fötterna ej kan lyftas tillräckligt högt. Även strumpor förstörs fort i samband med detta. Om personen i fråga måste använda protes eller stödbandage slits klädesplaggen extra mycket vid protesens eller stöbdagets ledpunkter.

De sätt på vilka de rörelsehindrade människornas klädesplagg utsätts för onormala påfrestningar är otaliga. De här nämnda utgör bara ett axplock. Vi är dessutom starkt medvetna om att de extrautgifter som uppstår för de handikappade inte bara gäller kläder.

Extrautgifterna har ett faktiskt samband med inkomstens förvärvande, trots att de är av den karaktären att de för icke handikappade inte skulle ha det. Som det nu är förefaller avdrag för kostnader för inkomstens för-

värvande i detta sammanhang att tillämpas mycket restriktivt. Härvid bör en ändring av praxis komma till stånd.

Även i övrigt har handikappade omkostnader, som är helt föranledda av deras lyte, men eftersom de är levnadskostnader beaktas de inte vid beskattning.

Erfarenhetsmässigt vet vi, som ovan nämnts, att det många gånger är svårt för handikappade att erhålla extra avdrag för nedsatt skatteförmåga. Därvid måste starka skäl föreligga för att avdrag skall medgivas. Vi anser att saken bör korrigeras och tagas in i de allmänna förutsättningarna för rätt till dessa avdrag enligt 50 § 2 mom. kommunalskattelagen.

Svårigheten att göra nödiga definitioner rörande vad som skall avses med handikappade — det gäller ändå personer som har möjlighet att förvärva inkomster genom eget arbete — medför att vi inte anser oss kunna framlägga ett konkret förslag. Vi föreslår därför att den sittande handikapputredningen får till uppgift att även utreda de handikappades skatteproblem och fördenskull förses med för ändamålet nödvändig expertis.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte genom tilläggsdirektiv till handikapputredningen ge denna i uppdrag att närmare undersöka frågan om de handikappades skatteproblem, närmast i vad avser rätt till avdrag för de handikappades särskilda kostnader för inkomstens förvärvande, samt frågan om extra avdrag på grund av deras högre levnadskostnader.

Stockholm den 26 januari 1967

Blenda Ljungberg (h)

Karin Wetterström (h)

Dag R. Edlund (h)